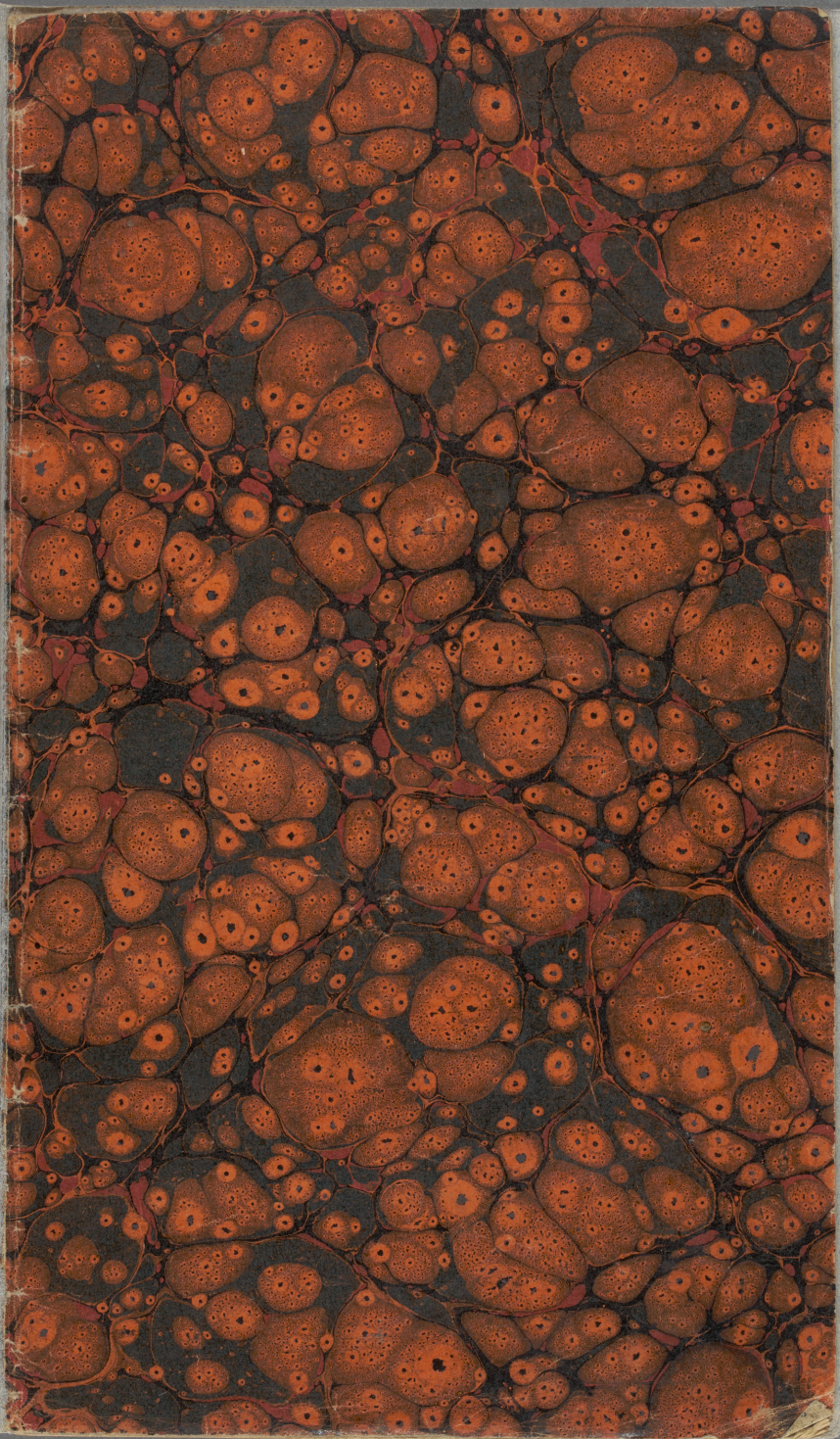

Blommor från södern

Adlersparre, Carl August,

81 A Br.

Vitt. Sv.

1800

(1800)

Calte Mandersborn

Wanderkarte

1800

Adlersparre, C. A.

BLOMMOR

FRÅN SÖDERN.

H

C. A. Adlerffars.

CARLSTAD, Hos J. LUNDBERG, 1838.

71

ha

BLOMOR

FRAN. KÖNIG

CHRISTAD, No. 1. LEADEN, 1825

Rom.

Roma lefver! fast dess verld står öde,
Fast dess styrka och dess glans förgått;
Lefver skönt i dina stora döde
Och i konsternas triumpher blott.
Många höga, bildande exempel
Förr du verlden, till förvåning, gaf;
Helgedom! du förr var snillets tempel,
Nu — dess graf.

Fremling ödmjukt till den grafven vandra,
Bøj ditt knä och forska, tyd och lär;
Der är nog för dig och tusen andra,
Minnets rikedomar hvila der.
Svår är vägen och förgängligheten
Spökar öfverallt dig hemskt emot;
Gå! — du vidrör dock odödligheten
Med din fot.

Stig i Peterskyrkan, men till spetsen,
Blicka på Campagnan derifrån;
Svindla ej uti den högblå kretsen,
Glöm, om möjligt, du är jordens son.
Se hur nära skyn du står deroppe,
Än ett steg förmätna tanke — nej;
Här är gränsen, stjernans silfverdroppe
Hinnes ej!

Bilda verkligheten till en villa,
 Njut en mänskensqväll i Colissén,
 Vet, att nitton sekler sofva stilla
 Under dessa massor utaf sten.
 Eller stå en morgonstund på bergen,
 På den marmorrika Pincios topp;
 Se på solen, hur i purpurfärgen
 Hon går opp.

Eller gå bland svigtande arkader,
 Under höga tempelbågars rund,
 Ibland skogar utaf pelarrader,
 Hvarje med en hjeltegrift till grund.
 Läs bedrifter, på colonner skurna,
 Om hvad Romarn gaf och hvad han tog;
 Vet, du står vid världens kämpa-urna,
 Det är nog.

Hjeltelifvet med de friska sinnen
 Blixtrat här, uti odödlig glans;
 Häfden var för trång för segerminnen,
 Ej nog lagrar åt förtjenster fannus.
 Här till rof utdeltes kungakroner,
 Verlden plundrades och syntes tom;
 Af triumftåg och af fallna throner
 Genljöd Rom.

Svindla ej bland idel under, stanna,
 Men vid foten af Pompeji stod;
 Romas stolthet ser du på hans panna,
 Ryser du om teknet talar blod?
 Kan du ej den stoltheten förklara,
 Frågar hvad är kvar af allt den gaf?
 Tvenne ord tillfyllest skola svara:
 "Cesars graf!"

Men ej mera lyckans guldvagn rullar,
 Med Eröfrans silfverhvita spann,

Kring de sju, odödlighetens kullar,
 Hjeltars tid med hjeltarne försvann.
 Tystnad råder kring de öde torgen,
 Der förgängelsen sin hand har laggt;
 Han har fallit, sista Kejsarborgen
 Med sin magt.

Fråga dock ej hvarest Roma finnes,
 Rom står kvar, så länge världen står;
 Och så länge någon bildning minnes
 Att du varit, ej din glans förgår.
 Fölle äfven murarna tillhopa
 Och begrafde minnets helgedom,
 Platsen kvarstår, der hvar sten skall ropa:
 "Här stod Rom".

En tanka Blott.

Jag stod en morgon på Vesuvi-topp
Och såg hur solen slog sitt öga opp,
Hur stenar regnade kring bergets branter
Och kratern spydde eld åt alla kanter.
Jag gick vid Tivoli en sommardag
Och såg på jordens växlande behag,
Och hur kaskaden, klädd i silfverfärgen,
I granna bågar hoppade från bergen.
Jag satt en qväll i Monticelli' dal
Och hörde sången från en näktergal,
Och ängens blommor doftande mig sade:
Hur lyckliga de voro och hur glade.
Jag for en natt på Adrias salta våg,
När månen ned på Markusplatsen såg;
De hundra öar, uti stjernennatten,
Som hafstroll lågo i det klara vatten.

Jag gick — och fylldes af En tanka blott:
Hvad Gud är stor och hvad Hans verk är godt.

Raphaëls Syn.

Natten kring Roma sitt flor utbredd, af stjer-
nor besmyckadt,
Speglad i Albanersjön, öfver Pamphili lund,
Månen i rymderna sam och dystert på Campo
Vaccino
Venus Urania slog lodrätt sin tindrande blick.

Satt i sin Villa vid Pincio 1) nu den gu-
domlige konstnärn, 2)
Raphaël Sanzio nämnd, Gratiernas älskade vän;
Lutad mot handen i tankarna tyst vid det öpp-
nade fenstret,
Blickade svärmande kring, oftast åt himlen
och log.
Blek var den glänsande kind och lockarna föllo
kring pannan,
Så kring den nyfödda, snö faller den nordiska
natt,
Ögonen brunno med starkare glans och kring
läpparna lågo
Leende, milda behag, väntande blott att få ord.
Satt så den bildsköna ynglingen der och fanta-
stiska scener
Fyllde hans hjerta med eld, ljufliga syner och
klang;
Alldrig han känt sig så säll och längtande ef-
ter det sköna:
Diktens olympiska stund lefde han herrligt uti.
Kom då den vänliga sömnens Gud och sitt finger
han sakt
Lade på ögonens lock, genast de föllo igen,
Hufvudet sänkte sig ned och öfver den tindran-
de månens
Skifva i samma miänt gick nu ett döljande moln.

1) Ännu kvarstående. 2) "Il divino Rafaele".

Raphaël fick då en dröm: han tyckte sig
 stå i ett tempel,
 Uplyst af tusende ljus, stilla vid altarets rund
 Knäböjde englar till bön och hviftade snöljusa
 vingar,
 Kring de odödliga små svingade fjärlar af gull.
 Rökelsen stänktes omkring, det var som ett
 blomdoft från Eden,
 Och de omätliga hvalf fylldes af orgors musik;
 Eusamen Raphaël stod i gången och hörde på
 sången,
 Upphöjd af andakt och frid sönk han tillslut på
 sitt knä.
 Plötsligt då öppnade sig det kopparomgjordade
 taket,
 Konstnären lyfte sin blick, full af förundran
 han såg
 Hur en gestalt, utaf blommor och ljus, nu sig
 sänkte på skyar,
 Och med en sväfvande röst honom tilltalade ömt:

”Raphaël! ingen, som du, har älskat den
 himmelska skönhet,
 Ingen som du har den sökt, lefvat så trogen
 för den;
 Dock Idéalet på jorden ej hinns, det skall sökas
 förgäfvets,
 Icke förgäfvets, ty sist fås det väl fatt ofvan skyn.
 Fäst nu ditt öga på mig och tryck mina drag i
 ditt hjerta,
 Skönhetens Engel jag är; du är den första mig sett;
 Skynda dig, dödlige, att ej min blick dig föriutar
 och måla
 Bilden, men sådan den är: — enkel med Gu-
 darnes lugn.” —
 Sade och blickade full af behag på det undran-
 de snillet,
 Log, som de saliga le, flydde som blixten sin väg.

Raphaël synen betog och hjertat det sval-
 lade öfver,
 Lifligt han blickade kring, efter den skinande
 hamn,
 Armarna sträckte han ut och bad den gudom-
 liga stanna,
 Fåfångt förspildes hans bön, evigt gestalten
 var flydd.
 Raphaël vaknade då och darrande såg han om-
 kring sig,
 Se, då af solen i skyn möttes hans irrande blick,
 Dagen på blommorna låg och fåglarna sjöngo
 i rymden,
 Men i sitt klappande bröst, gömde han troget
 sin dröm.
 Hänryckt han störtade upp och fattade penseln
 att måla
 Synen — och snart på hans duk glänste de
 eviga drag;
 Konstens fulländning på jorden det blef och de
 himmelska Englar
 Sågo från stjernorna ned, för att betrakta hans
 verk.

Göndolierens Sång.

Flyg, min snäcka uppå din lagun,
 Vig som fisken, lätt som svaneus dun;
 Till min flickas fenster skall du ila
 Och — der hvila.

Sköna måne lys du upp min stråt,
 Skjuten friska vågor på min båt;
 Lätt och obehindradt skall du flyta
 På er yta.

Ej jag klagar på min ringa lott,
 Nöjd med litet, så blir allting godt,
 Den, som ringa blott begär af ödet,
 Han har brödet.

All min rikedom har jag om bord
 Och Göndolen är min fosterjord,
 Himlen är mitt tak och djupt i hafven
 Vinkar grafven.

Kanske hvilar jag der ock engång,
 Bølans sus blir då min minnes-sång;
 Och se'n glömmes jag, likt alla andra,
 Som här vandra.

Ephémérider.1:0) **TVIPLAREN.** (Uti en Kloster-Stambok.)

Jag tviflar ständigt, att det gifves mer
Än En, som djupet af hvart hjerta ser;

Jag tviflar ständigt, att det finns en vän
Så fast — som Vännen uti himmelen.

Det tviflet lycklig och förnöjd mig gör,
Och för det tviflet lefver jag och dör.

2:0) **EN TANKA PÅ MEDELHAFVET.**

Jag vet ett haf, der ännu ingen strandat,
Men vid hvars hamn hvar seglare har landat,
Solfulla haf!

Din våg bortsopar hvarje jordisk graf.

Det finns ej lod, som till din botten hinner,
Det hafvet fryser ej, men evigt brinner,
Ditt namn jag vet:
Det klingar högt och är — Barmhertighet.

3:0) **MATKEN I VILLA BORGHÈSE.**

Vi likna matken; i ett tilltäppt skal
Vi andas qvafv och oss i trådar spinna;
Dock matken lider icke menskans qval,
Och, såsom hon, att stelna eller brinna.
Men slutet blir för båda samma slut:
Att fly, som fjäril, utur puppan ut.

4:o) VID PETRARCAS GRAF.

Håll Idéalet kvar i purpurvingen
 Du ädle svärmare, som jagar kring,
 En sårad svan, i harmoni med ingen,
 Med ingen, ack! på hela jordens ring.
 Nej, släpp ditt tag, fastän det kostar tårar,
 Och lyd en hård och svår nödvändighet;
 Af Idéaler klokheten ej vet,
 Och svärmare — härnere — kallas dårar.

Epigrammer.

RAPHAËL.

Smaken hann först genom dig det
 högsta af mål uppå jorden,
 Englar du lockade ner, fjättrade dem
 vid din duk;
 Hvem har väl älskat, som du, den
 rena, den eviga konsten,
 Lefde du skönast för den — lefver
 den skönast i dig.

BOUNAROTTI.

Kamp mot förbistring i skönhet och
 smak; full af djerfva idéer,
 Snilletts båd' helsa och kraft, der
 Michel Angiolos lif;
 Reglornas slaf, men dock fri inom
 dem; örnens flygt emot solen,
 Otämd, lågande, hög, jättenatur uti
 allt.

CANOVA.

Gratierna valde dig ut att hugga dess
 retande former,
 Styrkan fick arbetet se, blef djupt
 betagen deri;
 Bad dig att hugga sin bild — du
 högg — och förente dem alla,
 Och i din marmor har först skönhet
 och kraft blifvit ett.

PANTHÉON.

Panthéon, hvarför så tom på grafvar
 med prunkande skrifter?
 Däre, mig svarar en röst, ser du ej
 Raphaëls graf!

POMPEJA.

Sofva tre årtusen här? de vaka! och
 minnet dig säger:
 Vandrare, lär dig den konst: lef
 genom seklerna så.

ITALIAS BÖN.

Döm mig ej förr'n du mig sett och
 fattat du ger mig då säkert,
 Hvad jag dock icke begärt: kärlek—
 och kanske en sång.

Sång öfver Venedig.

Klinga lyra! Sångmö lyft på vingen,
 Se dig om, du i Venedig står;
 Bland palatser, nu till thron åt ingen,
 Der blott glömskan, der blott tystnan rår.
 Adrias bölja tystnan öfverröstar,
 Minnet suckar från sin pelarrad;
 Hemsck är synen, men den tankan tröstar:
 Här är dock de hundra öars stad.

Vill då tiden allt till slut förstöra,
 Finns ej något heligt för dess rån?
 "Allt förstöra eller nedergöra,"
 Svarar sjelfva stunden, men med hån.
 Födas för att ruttna; flamman slocknar,
 Som en ton i ändlös harmoni;
 Lifvet svindlar och för ögat tjocknar —
 Idel mörker — säg, hvad finns deri?

Dessa tankar själen genomflögo,
 Då jag trädde på Venedigs strand,
 Som Vampyrer de mitt hjerta sögo,
 Och min inre verldsdel stod i brand.
 Taflan för min syn var skuggomgifven,
 Hemsckt förfall, med sorgerna bredvid;
 Blott gondolen, svartklädd, väderdrifven
 Som jag sjelf — bröt qvällens sabbathsfrid.

Se med sina jätte-pelar-rader
 "Dogernas palats" står ännu kvar,
 Och dess fresco-smyckade arkader
 Vittna än hvad konsten fordom var.
 Här stod dödens Tribunal, här dömde
 Orätt, hämd, politiskt öfverdåd;
 Här, långt ned i dessa hvalfven gömde
 Sig ett blodigt Tiomanna-Råd.

"Suckars Brygga" än i luften hänger,
 Sammanbinder slott och fängelse;
 Bödelns knifvar och torturens tänger
 Gömmas än, för främlingen att se.
 Hemsk är gången; brottets Engel döljde
 Sig i dessa underjordens rum;
 Sina gerningar med natt han höljde,
 Och hvar pratsjuk tunga gjordes stum.

Men St. Markus' dömer ännu glittra
 Prunkande i månens bleka glans,
 Och vid foten hörs romansens zittra,
 Bjudande det glada folk till dans.
 Markusplatsen, staden uti staden,
 Drager vandrarn dit, som förr den drog,
 Och Alfredo sjunger der balladen
 Om Florinda, som Corsaren tog.

Tag gondolen, ro dig längst kanalen,
 Flyg, med fjäll-lös silfverfisk i kapp,
 Till den verldsbekanta Arsenalen,
 Med de fyra lejon vid sin trapp.
 Gå dit in: och bland gevär och lansar
 Se en bild af Ven'digs största man, 1).
 Och det svarta, verldseröfrarns pansar 2)
 Och trophén från Paduas tyrann 3).

Eller vandra till Rialto, blicka
 Utåt hafvet någon stilla dag,
 Låt ditt öga skåda fritt och dricka
 Af naturens eviga behag.
 Eller far en qväll i solnedgången
 Ut åt Lidos blomsterrika hamn,
 Räkna öarna och hör på sången
 Och gör frid med verlden i din famn.

1) Ange Emos monument af Canova.

pansar.

3) Franc. Carara.

2) Atilias

Dock ej mera Bucentauren plöjer
 Vattnet i lagunen, alldrig mer
 Markus-lejon sina vingar höjer,
 Evigt, evigt ha' de fallit ner.
 Ingen Doge i hafvet söker bruden,
 Ej Ragattan lockar folket ut,
 Torgen fyllas ej af segerljuden —
 Stadens glans och lycka nu är slut.

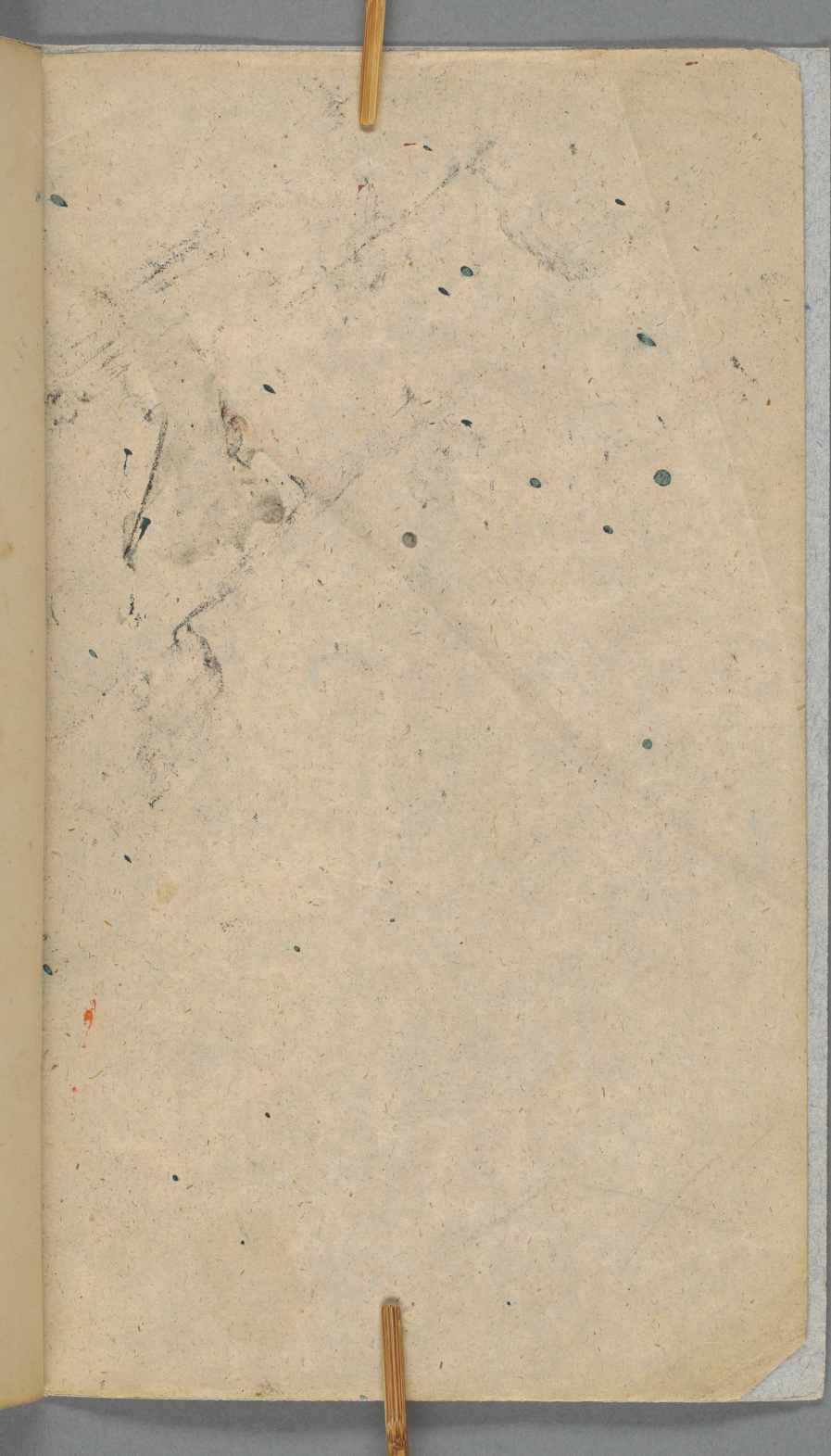
Tystne Sångmö! bättre toner klinga
 Om Venedig, än din svaga sång,
 Bättre fordras, för att ej förringa,
 För att måla fabeln fullt en gång.
 Fabel väl, som dock ej kan bedraga,
 Gåta löst och löst för längese'n;
 Ja, du är en rik, fantastisk saga,
 Ur de sköna "tusende och en."

Väl du tystnar. Solen nederrinner
 Uti Adrias spegelklara våg,
 Månens skifva öfver Markus brinner
 Och i rymden ser jag stjernors tåg.
 Från lagunen ingen fläkt jag spörjer,
 Gondolierens toner blott jag hör,
 Mjeltsjuk klagan! O! den sången sörjer
 Ven'digs glans — förr'n den i luften dör.

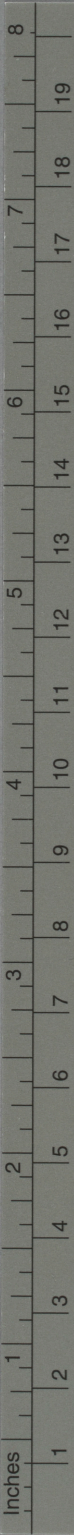
Hand of myr...
Foliant i...
Här...
Läng...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...

För...
Om...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...

Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...
Här...

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								